

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii w odniesieniu do określonych ogrodów zoologicznych położonych w Aragonii, Asturii, Balearach, Wyspach Kanaryjskich, Kantabrii, Kastylii — León, Walencji, Estremadurze i Galicji,

poprzez brak zagwarantowania do dnia upływu terminu przewidzianego przez dyrektywę Rady 1999/22/WE⁽¹⁾ z dnia 29 marca 1999 r. dotyczącą trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych, że wszystkie ogrody zoologiczne położone na jego terytorium posiadają ważną licencję udzieloną zgodnie z postanowieniami ust. 2, 3, a w odniesieniu do Aragonii, Asturii, Wysp Kanaryjskich, Kantabrii, Kastylii — Leon, zgodnie z ust. 4 art. 4 dyrektywy, oraz

poprzez brak zastosowania w przypadku ogrodów zoologicznych nieposiadających licencji środków dotyczących ich zamknięcia zgodnie z postanowieniami art. 4 ust. 5 dyrektywy,

uchyliło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 4 ust. 2, 3, 4 i 5.

— obciążenie Królestwo Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że Królestwo Hiszpanii

— nie zagwarantowało do dnia upływu terminu przewidzianego przez dyrektywę, że wszystkie ogrody zoologiczne położone na jego terytorium posiadają ważną licencję udzieloną zgodnie z postanowieniami ust. 2, 3, a w odniesieniu do Aragonii, Asturii, Wysp Kanaryjskich, Kantabrii, Kastylii — Leon, zgodnie z ust. 4 art. 4 dyrektywy;

— nie zastosowało w przypadku ogrodów zoologicznych nieposiadających licencji środków dotyczących ich zamknięcia zgodnie z postanowieniami art. 4 ust. 5 dyrektywy

⁽¹⁾ Dz.U. L 94, s. 24.

Skarga wniesiona w dniu 3 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(sprawa C-355/09)

(2009/C 256/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciela: P. Olivier, A.-A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie przyjmując środków krajowych niezbędnych do wdrożenia art. 10 i 12 rozporządzenia (WE) nr 273/2004⁽¹⁾, i nie powiadamiając o tych środkach zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia oraz nie przyjmując środków krajowych niezbędnych do wdrożenia art. 26 ust. 3 i art. 31 rozporządzenia (WE) nr 111/2005⁽²⁾, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy rozporządzenia (WE) nr 273/2004 e sprawie prekursorów narkotykowych i rozporządzenia (WE) nr 111/2005 określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotykowymi pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi;

— Obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Państwa członkowskie są zobowiązane do przyjęcia krajowych środków niezbędnych do zastosowania się do przepisów powyższych rozporządzeń, w terminach w nich określonych, oraz do powiadomienia Komisji o tychże środkach. Rząd Irlandii nie przyjął środków niezbędnych do wdrożenia art. 10, 12 i 16 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 w sprawie prekursorów narkotykowych i art. 31 rozporządzenia (WE) nr 111/2005 określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotykowymi pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi, ani nie powiadomił o takich środkach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych, Dz.U. L 47, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotykowymi pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi, Dz.U. L 22, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 11 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-366/09)

(2009/C 256/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Braun i E. Vesco, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska